GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

4

Olof Petersson
7/7 37.

A. Klinckowström

♣

SÄGNER

OCH

SÅNGER

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
UMEÅ

Östergren

8571

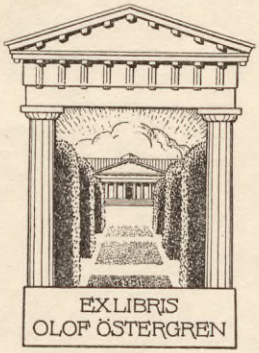

91.

Välborna Fröken
L. Rappe
högaktningsfullt
fr
Jörf
1894.

SÄGNER OCH SÅNGER

AF

A. KLINCKOWSTRÖM.

SÄGNER OCH SÅNGER

AF

A. KLINCKOWSTRÖM.

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI
1893.

(Tryckt i 150 exemplar.)

Sången.

Kom heliga fåle, kom Helikons son.
Af hofvarnes dunder, af vingarnes dån
Ren ljuder den mörknade rymd.
Om blicken af töcken och dimma var skymd,
Om löften jag brutit, om eder jag svek
Bland ljungande stormarnes brusande lek
Du förde mig fordom från ånger och kval
På mäktiga vingar till Gudarnes sal.

Än nattliga dunklet mitt öga omhöljer,
Än Furiernas stämma mig evigt förföljer.
Så för mig som fordom min strålande häst
I skräck-glans och dunder till Lorides fest!

Från kväljande sorger, från smärta, från ånger
Vi stiga tillsammans i segrande sånger
Mot flammande solar, mot stjärn-strödda höjder,
Mot världar invigda åt Gudarnes fröjder.

Om tärnan jag svikit förbannar mitt namn
Och rodnande sjunker i främmande famn,
Ett ord, och du skakar på dånande vingar;
Till Valhallas salar du sångaren bringar.
Och glömd är all falskhet och glömdt är mitt namn,
I sången jag vinner en Vanadis' famn!

1892.

I.

EPISKA DIKTER.

ARERNAS TÅG.

»Aham bumim adadam Aryaya!»
(*R. V.* IV 26:2.)

Fröken F. Cotta

vördsamt

tillägnadt.

Offret.

från Ganges helga stränder, ifrån Indus djupblå våg
Tallöst Arers folk sig samlat till ett ändlöst ökentåg.
Länge blodig striden rasat mellan barn af samma stam.
Öfver bördiga Bengalen har förödelsen gått fram,
Mätta hvila Dekhans gamar på de slagnes kalla bröst:
Och Vindhayas ekon minnas kopparlurens sträfva röst.
Nu från bålet röken stiger hvirflande mot himlen opp;
I en sista ryckning skälfver hvita offertjurens kropp.
Mörk till altarrunden träder hundravintrig Indras präst,
Som ifrån Elloras skuggor kommit har till Arers fest.

Kring hans armar ringar skina, gula såsom löf
om höst;
Bilder utur Ramayana pryda guldet på hans bröst;
På hans gördel ses Hanuman åkande i Sitas char,
Och med solens lågor täflar diamantbesmyckad tiar.
»Vilja Arer,» så han talar, redo att i blodet se,
»Ställa Indra någon fråga, där en gud blott svar
kan ge?»
Sagdt, likt Gaurisankars åskor, brusar ifrån led till
led:
»Säg, när få vi bättre tider, när skall blifva evig
fred?»
»Vandren! Vandren!» gubben talar, »Vandren hän
mot västansol,
Folk som möta krossen, drifven bort mot öde
nordanpol!
Först då Arers folk har slutit ringen kring sin
moderjord
Skola dagas nya tider, blifva slut på brodermord!»
Gubben tystnar, död han dignar öfver offertjurens
kropp,
Men en lösen lik hans spådom genom hundra
sekler lopp.

1889.

Uppbrottet.

Stjärnbetecknad grytt har dagen
Nu är uppbrottstimman slagen!
Agnis eld i sekler bunden
Rasar fri i tempellunden.
Kringom himlarandens bryn
Hvirfla moln af rök mot skyn.

Högt mot himlen branden svingar
Flammande de röda vingar;
Ganges i ett eldhaf strålar.
Upp i stormen, Agnis fålar!
Sträcken ut på töcknig ban'
Öfver hela Aristan!

Flygen bortom himlaranden.
Se nu flamma Femflodlanden
I ett enda haf af lågor;
Från den höga Ganges' vågor
Bort till Indus' sköna dalar
Ren Palatsets cedersalar
Täflande med hyddans strå
Upp i moln af töcken gå!

Fram ur töcknet skaror kvälla,
Skarorna till härar svälla;
Och då branden vildast flammar
Samlas Arers hundra stammar
Bortom helga flodens våg
Till mångtusenårigt tåg.

Väldigt stridens lurar skalla,
Likt ett kornhaf leden svalla;
Genom ändlös skog af lansar,
Vuxen ur en mark af pansar,
Brusar vapnens dofva gny,
Stormen likt i nordansky.

Sångmö, tälj af Arya skaror.
Hvilken fick den sälla lott,
Först att trotsa vägens faror —
Främst af alla Madras' drott
Satyavan, den ärorike,
Uti gyllne brynja ljungar,
Gudars stolte vederlike;
Och i pärlsatt sadel gungar
Hög på skumbestänkta springarn
Ättlingen af Savitri,
Folkens höfding, hästbetvingarn,
Agras drott Aspavati.

Fram de mörka leden skrida;
Hvar' i spetsen för sin här
Gudalika kungar rida,
Ökentåget börjadt är! —
Nu med höga gudahänder
Sänker Indra solens klot,
Och i fjärran västan tänder
Himlen sig i blodigt hot.
Likt orkanens dån i träden,
Stigande ur hvarje hop
Väldigt brusar genom leden
Höge siarns maningsrop:

»Först då Arers folk omsider
Famnar om sin moderjord,
Skola dagas bättre tider,
Bli ett slut på brodermord!»

1891.

»Vandrings Hymn.»

Djupblå Indra,
Du stjärnebeströdde,
Fjärrdundrande Herre!
Molnskockande Gud!
Låt i din allmakt
Strålande solen
Lysa de korade
Stammarnes väg.
Segrande runor
Rista på svärden!
Runor af vishet
På furstarnes hjälm!
För emot väster
Segrande fylking,
Styrk uti striden
Hjältarnes led.

Hugstora kämpar
Bjud i belöning
Stoltaste sånger,
Vänaste vif.
Bryten er trygga,
Stormande bröder,
In uti brakande
Sköldarnes borg!
Skyddande gudar
Ljunga i molnen
Öfver de vandrande
Arernas här!

1891.

Kores.

I.

Så drogo de ut på sitt segrande tåg,
Bröto stormande fram
Genom skyar af dam
Likt en allting förhärjande våg.

I de glödande öknarnes haf,
Där de dignade ned
På sin ändlösa led,
Bäddas hugstora hjältarnes graf.
— — — — — — — — — — —

Men till barnen i arf gingo fädernas svärd,
De slipade egg på det rostade stål,

Och så bröto de upp för att vinna en värld
Med solen, den sjunkande sol till sitt mål.

Säg hvar finnes väl den, som i siande sång
Kan förtälja i dag
Om de urgråa slag,
Om de väldiga stridernas blodiga gång?

Säg mig, sångmö. O! säg, hvar stå hjältarnes namn,
Som på segrande ban
Vunno Afghanistan? —
Ej i häfdernas blad, ej i sagornas famn.

Men så kom nu en dag, då af Arernas ätt
En hjälte bröt fram
Af den frejdade stam,
Som gästade Teherans grönskande slätt.

Den förste af Arernas hjältar, hvars namn
Likt ett blixtrande svärd
Mot en häpnande värld
Ljungat fram utur töckniga sagornas famn.

1891.

II.

»Hell dig furste, krönt af thiaran!
Hell dig, stolta Babels konung!
Hell dig, son af Nimrods släkte,
Ättling af Semiramis.

Hell dig tvefaldt, kronbetyngde,
Gudafödde, skaldbesjungne!
Hell dig trefaldt, hell dig fyrfaldt,
Babels drott, Bel-sar-uçur!»

Så i marmorljusa kungasalen
Hundrastämmig skallar hyllningssången,
Stiger genom höga pelargången,
Genom lejonvaktade portalen
Till monarkens gyllne tron.

Dundren, trummor; skrällen högt cymbaler!
Brusa, skog af silfverströngar!
Doften, blomster ifrån Syriens ängar!
Brädden er med cypriskt vin, pokaler,
Ty i dag Belzazars fest!

Offer bringas, Babels segergudar
Utur silfverskålar, guldbeslagna,
Några ifrån Javes altar tagna,
I Nebukadnezars strid mot judar
Vunna utaf Babels svärd.

Andra, stammande från äldre tider,
Ännu bära kejsar Sargons stämpel,
Äro, tagna utur Moloks tempel,
Minnen från Phenikerkufvarns strider,
Räddade ur Assurs brand.

Gyllne festpokalen, bernstenssirad,
Själf nu höjer Babels stolte konung,
Bräddad full med vin och honung,
Löfomkransad, festligt rosomvirad
Enligt fädrens gamla sed.

Tigen skalder! Tyst i kungasalar!
Lyssnen, lyssnen! Vida Tigris-slätter,
Jorden kyssen Eufrats stolta ätter!
Härskarn själf till edra gudar talar,
Babels drott Bel-sar-uçur!

»Bel, af röda lågor kransad,
Adar, hög i lejonhamn,
Vingad Nirgal, tjurgestaltad,
Och Istar i silfverskrud.

Eder pris och lof och ära,
Som för evigt skänkt min ätt
Väldet öfver jordens släkten,
Spiran öfver Babels stad.

Hell er, Babels segergudar,
Eder nu jag dricker till,
Jag, er ättling, präst och konung,
Efter döden en af er!»
Sagdt, och hundrastämmig svarar koren:
»Hell dig, Nimrods son, du ärorike,
Hell Belzazar, gudars vederlike!»

— — — — — — — — — —

Öfver Babel månen strålar,
Hennes hvita silfverfålar
Trafva öfver stjärnströdd led.

Dock vid himlaranden Ares glimmar,
Och ett hotfullt stormmoln simmar
Ifrån Irans höjder ned.

Redan dunklet zenit hinner,
Delias silfverchar försvinner,
Natt omhöljer Eufrats våg.
Se i flodens midt det blänker!
Sådan glans ej månen skänker,
Ej en speglad stjärnhärs tåg!

Skarpa lansar ser jag brinna,
Blanka sköldar ser jag svinna
Under högvälfd vattenport.
Snart skall stormen staden hinna,
Ren i fjärran blixtar brinna,
Och de nalkas fort.

— — — — — — — — — —

Fri från bojor stormen ryter!
Lös förderfvets ande bryter
Öfver Nimrods dömda stad!
Blixten tänder,
Facklans bränder
Likaså!

Såsom pil från kopparbåga
Stiger Agnis röda låga
Hvirflande emot det blå.

Lågan sprids af stormen fort,
Ve, ren halfva Babel brinner,
Innan vindsnabbt ilbud hinner
Till palatsets port!

— — — — — — — — — — —

Vingadt pilregn genom luften susar,
Och vid brandens glans
Mellan tempel och pyloner brusar
Vild en vapendans.

— — — — — — — — — — —

Mäktigt perserstålet krossar
Syrisk koppar,
Segerrika svärdet fråssar
Babyloniskt blod.
Döda kroppar
Flottar Eufrats flod.
Uti templens cella
Vapen blänka;
Dödens hagelskurar
Blodbestänka
Helga marmortjurar.

Irans kopparlurar
Öfverrösta gälla
Babylons basuners skri.
— — — — — — — — — —

Kungaborgen fasans lågor
Redan nått; i kopparvågor
Mellan tjur- och lejongudar
Vältar stridens vilda flod.
Pärlbesatta höfdingsskrudar
Sölar syriskt fursteblod.

Mäktigt Arya luren ryter
Uti kungasal,
Och i dödens fest sig byter
Yppig baccanal!
— — — — — — — — — —

Babels dag har sett sin kväll,
Och på blodig marmorhäll
Ristar Kores utaf Arya-stam
Sitt: »Aryaya bumim adadam!»

1891.

III.

Segrarens stolta hymner ha' brusat
Nyss genom Kores' furstliga sal;
Babylons döttrar ögat ha' tjusat;
Krönta af kransar,
Klädda i lätta, silfrade flor,
Trådde de dansar
Följda af hundrade sångares kor.

Tyngda af sömnen hofmän och gäster
Rusiga hvila vid tärnornas barm.
Redan har sjunkit fjärran i väster
Lejonets tecken.
Rosorna vissna på festsalens golf.
Timglasets bäcken
Dallrande ljudat för kulorna tolf.

På purprade bolstrar segraren hvilar,
Ensam, omsväfvad af rökelsemoln;
Framför hans öga gycklande ilar
Drömmarnes dimma:
Vid rosornas ånga, vid harpornas spel
Retande glimma
Tärnornas ringar för härskarens själ.

— — — — — — — — — — — —

Illa de lätta slöjorna dölja
För anande ögat milda behag.
Yster blir dansen,
Blicken strålar,
Slöjorna falla till tärnornas fot.
Rosigt målar
Eldskenet barmens blottade klot.

— — — — — — — — — — — —

Af alla mest fager Belasta dock är,
En ättling åt Kores i skötet hon bär:
Skall barnet tiaran en dag blifva värd?
Skall gossen uppväxa till Arernas svärd?
Skall brytande upp i en kommande tid
Han korade stammarne föra till strid
Och höljd uti drabbningens glimmande stål
Dem föra med sjunkande solen till mål?

— — — — — — — — — — — —

Synen försvinner som dimma på sjö;
Likt solen fördunklande stjärnornas skara
För häpnande drotten en strålande mö
Står krönt utaf gudarnes gnistrande thiara.

Mjällhvita pannans glänsande rund
Festligt omkransar Plejadernas tecken,
Slöjan af solar på mörkblå grund
Hyaderna bär i de stjärnströdda vecken.

Hon växer, thiaran ren hvalfvet har nått;
På kronan, på manteln, där stjärnorna brinna,
Höga Verdandi, ödets gudinna,
Känner med bäfvan Arernas drott.
På dess drag, de stränga höga,
Dystert hot sin prägel satt,
Och uti gudinnans öga
Stålblå outgrundlig natt!

»Ve och trefaldt ve!» hon talar,
»Söladt är ert gudablod,
Ur Trimurtims stjärnesalar
Fordom sådt vid Gangas flod.
Ve att Kores' söner hvila
Under Babyloniskt hjärta!
Segrens gudar från dig ila,
Nederlagets bittra smärta
Gudahatadt folk skall lida,
Segerrika ätter vrida
Spiran snart ur Irans hand!

Låt den ljusa dagen sjunka i den dunkla nattens famn,
»Kallgrå Skymning» skall då blifva sorgebarnets
dystra namn.

Så din ätt skall bli en annan,
Andra tankar under pannan,
Annan hand om fädrens svärd!
Snart skall Aren Aryanamnet glömma,
Skall vid vällusttyngda bägarn drömma,
Glömsk af löftet om en värld,
Krönt af Babels mör med rosenkransar,
Tills han öfver fordna bröders lansar
Ser i vapendansens gny
Fädrens stolta segergudar gunga,
Tills han Indras åska hotfull ljunga
Hör ur stormombrusad sky:
»Först då Arers folk omsider
Famnar om sin moderjord,
Skola dagas bättre tider,
Bli ett slut på brodermord!

1891.

Hafvet.

Vind och Ganges glömda svunnit,
Hundra lustrer ren förrunnit,
Hvirflat bort på tidens våg.
Öfver Elbe, öfver Oder
Redan Arya-namnet råder,
Vunnit länder, vunnit ära.
Segerrunor glöda,
Röda glänsa Arya-svärden,
Världen skarpa genomskära,
Bära framåt Arers tåg.

Drömda stränder dock ej hinner
Tåget. Lika fjärran brinner
Evig sol vid dagens slut.

Folken unga tro på målet,
Nya svärd af gamla stålet
Vaulunds söner åter dana,
Fram de unga ila.
»Hvila här ej finnes,
Vinnes bortom storm och fara.»
Svara de, då fädren mana,
Vana vid ett ändlöst västerut.

— — — — — — — — — —

Öfver Mosel, öfver Schelde
Stålblå vapenvågor kvällde;
Lansar öfver dynens sand
Glittrande i solens strålar
Sänkas; skumbestänkta fålar
Häjda häpna ryttarhänder.
Bortom hafomsköljda stränder
Hän mot snörrät himlarand,
Rulla vågor, endast vågor.
Ej i västerns purpurlågor
Hägra nya sagoland!

»Hell dig Manhems djupblå smycke!
Ringens knäppe stolt vi lycke
Här på skumombrusad fjär.
Kretsen slutits, jorden famnar

Aren! Höga hjältehamnar,
Jublen nu i Vandrarns salar,
Sänken er till jordens dalar,
Målet, målet hunnet är.
Samma våg till sagans länder,
Då i östan skyn sig tänder,
Solens morgonstråle bär.»

»Hell er segerkrönta kungar alla!
Gudafäder i Valhalla
Yfvas öfver denna stund!»
Segerropet genom hären skallar,
Likt ett tordöns eko svallar
Jubelstormen, vapenbraket
Hvirflande mot himlataket
Uppåt bågig Bifrosts rund.
»Låt dem skalla, segerns lurar.
Red till offret hvita tjurar.
Klinge bilans hugg i lummig lund!»
— — — — — — — — — — —

Snart i skog och lunder ljudar bilans skarpa stål,
Och af ekar, sekelgamla, tornas upp ett jättebål.

Bokar, granar, furor fällas, släpas öfver berg och dal,
Offerlågan krafter gifva, stiga upp till gudars sal.
Hvita hingstar, hvita tjurar ren till offret ledas fram,
Flockvis öfver gröna fälten blänka hvita offerlam.
Samlens Arers alla stammar här på hafomgördlad strand
Till ett offer likt det gamla i ert fordna fosterland!
Samlens alla folk och släkten till en sista segerfest.
Nyss i domarringen drottar invigt korad offerpräst,
Kringom altarrunden redan slutes stålblå kämpakrans,
Och så långt som ögat hinner strålar allt i vapenglans.
Nioarmadt eldkors glöder under Rates hvirfvelkyss,
Och till skaldesången mängden under helig tystnad lyss.

— — — — — — — — — — — — — — —

»Vandrande Wotan,
Valhallafurste,
Fejdvisa Fricka,
Fylkingamoder!
Hell er I höga,
Heliga makter.

Grufliga galdrar
Gåfven I fädern,
Segrande sånger,
Dvärgsmidda svärd.
Fram genom fejder
Förden I tåget.
Timande tider
Tälje ert lof.
Asar, asynjor
Signen vår eld.»

»Agnis ursprung,
Eldens fader,
Helga Rate, rökomringlad,
Jungfruljuset,
Ljungarns gåfva,
Föd i niofaldig famn.»

»Snabbare svingen
Signade stången,
Guldgul om korset gnistrar hans säd!
Aflar med Eken
Ätternas ursprung,
Höga Valhallas vaksamma vakt.

Jublen I alla,
Heliga ätter,
Högre och lägre söner af Heimdall;
Guldtandad guden
Gnistrande flammar
Kringom det heliga Eldkorsets kved.

— — — — — — — — — — —

Vänligt emot oss, helige Vindler,
Vänd nu ditt höga, vaksamma öga!
Brinn i vår låga, Laufey' sons bane;
Valhallas söner bringe du böner.
Brinnande flammor famnen om bålet,
Svingen mot höjden blodiga vingen.
Ekveden näre Asarnes gåfva,
Mundele-mälden, heliga elden!»

— — — — — — — — — — —

Milsvidt redan lyser branden.
Och i jättefacklans lågor
Stålblå vapen, stålblå vågor
Purpurstänkas. Hafvet, stranden
Glittra blodigt i dess sken.

Mot den höga stjärnepellen,
Upp med bud från Manhems dalar
Till de sälla gudars salar
Röken i den lugna kvällen
Stiger upp mot Vandrarns borg.

Snöhvit vädur fröjdat Fricka.
Röda stänka blotens skurar;
Redan blod af svarta tjurar
Offerhällens rund fått dricka
Till din ära Auka-Tor.

Nu af vigda kungahänder
Wotans hingst, den ljusa fälles.
Öfver bålet blodet hälles,
Sjuder från de heta bränder
Upp mot höga Valaskjalf.

Kommen är nu siarstunden!
Arer lyften skölden alle,
Segerns stolta runor skalle
Under hvälfda kopparrunden,
Som den Höge fädren lärt!

»Ofta, då fordom
Fädernas fylking
Fördes till valen
Odin inunder
Sköldarne sjöng.
»Valfader vakar,
Bryten er trygga,
Stormande bröder
In uti brakande
Sköldarnes borg!
Skyddande Gudar
Ljunga i molnen
Högt öfver Arers
Härjande här.»

— — — — — — — — — —

Än af ljudet skalf
Blodstänkt jord.
Under sköldars hvalf
Sångens sista ord
I en tusenstämmig suck utandas.
Då med männens röst en annan blandas;
Brusande som stormens vingar,
Som ett fjärran vapenbrak,
Siarsången klingar
Under hvälfda koppartak:

»Först då Arers folk omsider
Slutit ringen kring sin moderjord
Skola dagas nya tider,
Bli ett slut på brodermord!»

1892.

Erik Röde.

Nu dig dristigt
Dråplig drapa vill jag dikta!
Klart skall skaldens
Harpa klinga,
Höge höfding, till ditt lof.
Landnams land ej
Längre finnes,
Fält och fjordar redan herre
Hafva alla;
Hafvet vida,
Hvita vågors stålblå bana,
Blidt än bjuder
Skumbarm plöja.
Präktigt purprar aftonbålet
Blanka böljor,
Bortom herrelösa
Ligga vida länder!

Redan rustad
Erik Röde draken rider,
Djärf till dagens
Dolda boning
Ban han bryta
Öfver blanka böljor lyster.
Hemland lämnar
Lätt om hågen
Höga Härmäns
Stolta skara.
Salta skummet
Smeker bogen,
Buktig bringa
Brottsjön bryter, vädret fyller
Hvita vingar.
Fjärran börja
Islands fjällar blåna.

— — — — — — — — — — — — —

Snöklädd Sneffels hjälm af jöklar
Sjunkit lik en jättefyr.
Stormen Danmarksundets sjöar
Jagar fram i ändlöst tåg.
Mellan hvita berg och öar,

Kringom hvilka bränning gnyr
Jagar draken, där han ilar
Genom salta skummets yr
Rakt mot kvällens sol, som hvilar
Hälften skymd af västanvåg.
Erik Röde högt från stammen
Aningsuppfylld solen såg,
Där bak fjärna böljekammen
Spannet mot en okänd värld hon styr.

»Ren i fjärran fjärd har sjunkit
Mundelföres stolta mö,
Än på kvällens sky hon målar
Purpurflammig aftonbrand;
Vattnar hon de trötta fålar
Ren vid Gunbjörns sagoö?
Skall ej ulf-förföljd hon vandra
Öfver än ej kölplöjd sjö?
Ligga ej där bortom andra
Vida, rika sagoland?
Tändes ej för fjärran stränder
Nu en östlig himlarand,
Där hon snart med fulla händer
Gifmild skall sin strålkrans lågor strö?

Sägen, stormförföljda böljor,
Bär er skumbestänkta stig
Till en strand, där dagar, nätter
Evigt vexla liksom här?
Till en värld, ej Manhems ätter
Vunnit än i blodigt krig?
Dristigt vill jag eder följa,
Skolen I väl föra mig
Till den fjärran kust ni skölja,
Om ock världens slut den är?
Eller brusar eder skara
Ändlös bortom Gunbjörnsskär?»
Svara Ishafsbölja, svara,
Erik Röde själf nu frågar dig!

— — — — — — — — — — —

Och böljorna lyssna till härmannens röst,
I väster de bryta de isiga ref,
De spruta sitt skum kringom drakens stäf,
De brusa med gny kringom ektimradt bröst
Och stänka med fragga hans järnklädda röst.
Då månen försilfrar den ödsliga rund,
För hersen de sjunga i midnattens stund
En gåtfull, en manande galder:
— — — — — — — — — — — —

»Hugstora Höfding
Skota ditt segel,
Vik icke, viking,
Från utkorad väg!
Sprängde än stormen
Snöhvita vingen,
Glad må du Gunbjörns
Klippiga kuster
Fara förbi!
Vigda de vilda
Fjäll åt förderfvet
Äro af urtid;
Steniga stranden
Åt Surtur och oss!
Timande tiders
Forskande fartyg
Skola förgäfves
Seglande söka
Sägnernas ö!

— — — — — — —

Väl vi veta
Hvar bland hvita isar
Grönast gräser gror!
Hvar de varma

Källor vänligt välla
Fram ur aldrig frusen famn!»

— — — — — — — — — —

Fyra solar sjunkit hädan,
Ned i svala böljors famn;
Fyra gånger solens tärna,
Frejas skimmerkrönta stjärna,
Visat väg till längtad hamn.
Fjärde månen i sitt nedan
Silfverhornad lyste redan
Drakens väg i stjärnströdd natt;
Men då fjärde dygnet fylldes
Och i öster skyn förgylldes
Där han hög vid rodret satt
Erik Röde åter hör
Blåa böljors siarkör:

— — — — — — — — — —

»Nu du nalkas
Nya stränder,
Snart de väna
Vallars grönska
Glad du skåda

Skall från stäfven!
Grönland godord
Gifva skall du,
Sen med kraft din
Klinga kufvat
Hudomhöljda
Troll, som trotsigt
Trampa strandens tufvor!
Vig dem Wotan,
Skär med svärdets
Skarpa ståludd
Valhalls vällust,
Röda runor!
Rösten följ, som
Fordom förde
Fädrens fylking
Ned till Norska
Kustens klippor,
Som de djärfves
Drakar drifvit
Fram till fria
Ishafsön!
Först när Arers
Ärorika
Folk fått famna
Ringen rundtom

Manhems moder,
Skall ej tidens
Timglas rinna
Rödt af rysligt
Gjutet blod.
Bror mot broder
Ej mer svinga
Svärd i strid!»

— — — — — — —

Så den pärlbekrönte Ägirs tärnor,
Men den femte solen västerns stjärnor
Släckande förgyller fjällarne kring Brattalid.

1892.

Otumba.

I.

Hästar trampa, vapen rassla
Genom tornhög Sumackskog;
Skarpt Toledosvärden hvina
I lianhopfiltadt snår.
Öfver berg och öfver floder
Med förtviflans dystra mod
Hetsad, flyktig skara drager;
Under mörka kronors hvalf,
Mellan dystra pelarrader,
Jättestam vid jättestam,
Där i skum, i gröngrå dager
Ingen solglimt tränger ned
Att den svunna glansen gifva
Rifvet Kastilianskt banér.

Matta hästar, bräckta vapen,
Dödstrött, sårad hjälteflock,
Och till höger och till vänster,
Bakom, framför, rundt kringom dem
Mellan Koumbo-palm och Pina [1]
Skymtar Guatimozins här,
Susa lansar, hvina pilar,
Hota nederlag och död! —
Säg, hvad tänker du väl, Cortez,
Där du för din trötta skara
Genom taggigt Nopalsnår,
Där du sänker dyster pannan,
Tyngd af nederlagets skam!
Säg, hvar är Salçedo,[2] svara,
Hvar Velasquez de Leon[2]!
I Tenochtitlan de fallit
Under sorgens mörka natt;
Lares[2], störtad ned från dammen,
Fann i dysvart våg sin graf!
Morlas[2] hjälteblod har purprat
'Zilopochtlis altarrund!
Skall du deras öde dela,
Skall du hämna deras namn?

[1] Euterpe oleracea.

[2] Spanska anförare fallna under »la nochte triste».

Tror du än på segerstjärnan,
Speglad i Tezcucos våg?
Hvilka tankar än du hvälfver,
Bjud dem ur ditt sinne fly.
Ty nu ljusnar Sumackhvalfvet,
Redan glesnar taggigt snår
Och af fjärna berg begränsad,
Bort mot himlaranden når
Ändlös, böljande *Otumbas* slätt!

II.

Se, så långt som ögat räcker
Gungar ändlöst haf af lansar,
Se, de bölja, se, de växa,
Blifva ständigt fler och fler.
Ur Papayaträdens skugga
Strömma täta krigarskaror;
Hundratusen lansar kransa
Qvetlakavas ormbanér!

Hundratal standarer svaja
Öfver ljusa fjäderkronor.
Och i dofva hvirflar ljuder
Boaskinn och Pingohud[3].
Molnet likt, som storm bebådar,
Arafjädradt[4] pilregn susar,
Mussellurens skri bedöfvar
Hundratusen bågars ljud.

Nu de komma! Nu det gäller!
Dö och vika är det samma,
Närmre, närmre redan ljuder
Myllrande myriaders vrål.
Mod! I aftonsolens strålar
Mellan blod och rost än glimmar
Bucklig hjälm och brustet pansar
Här och hvar af blåblankt stål.

»Blås till anfall! Sporren, eggen
Tröttad häst till sista ridten,
Och mot hjältedöden stormen,
Caballeros, i mitt spår!»

[3] Dicotyles torquatus.
[4] Ara macao.

Spanska stridstrumpeten smattrar!
Lansar sänkas; utför kullen
Genom täta moln af pilar
Fram i sträckt galopp det går!

Trummor ryta, lurar skalla,
Då med lansen fälld till anfall,
En mot tusen, fram han stormar
Utur Sumackskogens bryn.
Ha! Hvad ser jag! Spjutmurn delas
Täta led i tvekan svalla,
Och med bäfvan häpna skaror
Se en fasans undersyn!

Kringom trötta springarns hofvar
Täta moln af dam upphvirfla,
Dana sig till skräckgestalter!
Töckensköld vid töckensköld!
Öfverjordiskt blanka hjälmar
Dystra stormmoln öfverskygga,
Och den rasslande Aegiden
Likt en jätteskugga kastar
Långt framför sig dödens köld!

Nämn dem Ares, Zevs och Hera!
Nämn dem Wotan, Tyr och Frigga!
Nämn dem Indra, Sçiva, Kali!
Föga gör det! — Nog! Det är
Arers gamla segergudar,
Som ur stridens stormmoln ljunga!
Skräck kringom en älskad hjälte,
Seger åt en korad här!

Nyss den blodbestänkta skymmeln,
Dödstrött, snafvat hvar sekund;
Nu af andehänder lyftad
Fjäderlätt han ryttarn bär!
Gnistor spruta kring hans betsel,
Kring hans fötter blixtar ljunga,
Och hans hofvars dån mot berget
Likt ett jordskalfs dunder är.

Med typhonens fart nu framåt,
Framåt mot Maripakullen!
Där af fjädermantlar brokigt
Glänser palmbekransadt krön!
Där bland fjäderbuskars vimmel
Öfver rådlös skara svajar,

'Zilopochtlis helga fana,
Segrens stolta hjältelön!

Genom Guatimozins lansar!
Öfver täta bisonsköldar!
Montezumas gamla lifvakt
Blifver dödens nästa rof.
Fram mot Qualpopocas leder!
Öfver kullvräkt kämpaskara!
Bröstkorg knastrar, pannben bräckes
Under vreda springarns hof!

Lansar splittras, pilar studsa
Mot de ljusa töckensköldar!
Uppför backen ridten brusar!
Genom flyktens vilda flod
Liksom Indras blixt ur molnet
Ljungar röd Toledoklingan,
Likbeströr det gröna fältet,
Badar i Aztekiskt blod!

Ve, Mixcoatzin har fallit!
Ur hans hand banéret vrides,

Och Juan de Salamanca
Skyndar nådestöten ge,
Medan öfver stridens vimmel
Cortez segerdrucken skakar
'Zilopochtlis helga fana,
Omvänd såsom krigstrofé.

Bort nu kastas spjut och sköldar!
Fri från alla dammar brusar
Uti vilda vågor flykten
Öfver ändlös gräsprärie!
Och bakom dem ljunga svärden!
Kastilianarns stridstrumpeter
Ständigt, ständigt åter egga
Upp förföljarns raseri!

Men mot ormbanéret lutad,
På sin trötta stridshäst håller
Hjälten, hvilkens arm nyss kufvat
Tusenfaldig öfvermakt.
Och med blick, som längtar, anar,
Ser han bort mot sol, som sjunker,
Trött af dagens långa vandring,
Ned i fjärran västervåg.

Då han fattade banéret,
Ej den stunden lätt kan glömmas,
Han i stridens brak och dunder
Dunkla anderöster hör.
Nu i segrens stolta timma
Innerst i hans hjältehjärta

Åter likt ett gåtfullt eko
Brusar deras siarkör:
»Först då Arers folk omsider
Famnar rundt sin moderjord
Skola dagas nya tider
Bli ett slut på brodermord!»

1892.

HJÖRUNGA-MÀL.

ustade rida
Gandul och Rota,
Lansarne skaka
Skagul och Rist.

Högt upp i höjden
Hästarne egga
Hjälmklädda jungfrur
Mot Hjörunga-våg.

Hersarnes höfding
Hördabrud bjuder
Skänker och håfvor,
Sju-årig son.

Blidkade trollen
Ber han bereda
Stormande väder
Till Vikingars ve.

Fylkad är flottan,
Fanorna svaja;
Danernas drakar
Draga till kamp.

Stundande stridens
Strålande solar,
Skimrande sköldarne
Speglas i sjön.

Lurarne ropa;
Ring-rika Rota
Rider på sköldars
Skälfvande skydd.

Susande hviner
Valfaders väder,
Örvandels svalor
Sväfva i skyn.

Från högstammigt här-skepp
Mot hersarne svingar
Bue den bistra
Strids-disens brand.

Stamborna falla
I Nordmanna-fylking,
Böljorna blandas
Med fradgande blod.

Rustad i Ristas
Rasslande kläder
Står uti stäfven
Strut-haralds son.

Broddarnes byar
Brynjo-tings-drotten
Hejdar med stridens
Strålande sol.

Splittrade, sprängda
Stammarne spridas,
Lurarne gälla
Ropa på hjälp.

Vagn öfver vågen
Blodiga vägar
Banar åt Hildurs
Härliga häst.

Fåfängt att ordna
Fylkade flottan
Ilar en hjälte
Af Niflungaätt.

Brynj-ulfven rasar
Bland Järn-bardens bänkar,
Biter med blåtand
I blänkande hjälm.

Hammare-bruden
Svingar till dödshugg
Väldige Vigfus,
Viga-Glums son.

Vildare hvirfla
Gauta-tyrs vindar,
Stridare rinner
Ulf-mjödets ström.

Blodiga bänkar
Britternas herre
Röjer med Ristas
Rodnande stål.

Vikinga-vapen,
Valkyrje-solar
Badar den bistre
I rykande blod.

Torlef den tunga
Ek-grenen tager,
Knotiga klubban
Svänger med kraft.

Hejdar i striden
Högättad höfding,
Krossar på hjässan
Strålande hjälm.

Hörda-brud höljer
Himlen i töcken
Styr ifrån stammen
Stormarnes flykt.

Brusande byar,
Bitande kalla,
Ut sänder Irpa
Med yrande snö.

Ivaldes ättling
Axlar sitt koger,
Sköld-tingets Tjasse
Stålbågen tar.

Sänder mot Sigvalds
Svärdvana Njarer
Örvandels falkar
I hvinande flykt.

Bistrare brusa
Niflunga-byar,
Danernas drakar
Drypa af blod.

Vågorna hvälfva
Skummande, vilda,

Fylkingen bräckes,
Sigvalde flyr!

Vagn uti vrede
Värjer sig ännu,
Sänder en döds-örn
Svikande jarl.

Bue från skepps-bord,
Vapen-omblixtrad,
Sjunker med guldet
I gapande graf.

— — — — — — — —

Fram öfver fästet
Skuggorna flyga
Bort öfver jorden
I ljungande flykt.

Hän öfver Gudars
Grönskande nejder
Glida de bleka
Mot glänsande Gjöll.

Nornorna stiga
Från strålande stolar
Trolldryck att gifva
Tigande tåg.

Fylgjorna fylla
Fradgande hornen,
Prydda med drakar
Drifna i guld.

Svärd-röfvarns safter,
Sval-kalla vågor,
Vatten af Urdas
Silfrande å,

Heliga drycker,
Dyrbara safter
Blanda de höga
I Hodd-mimes horn.

Svidande såren
Sluta sig läkta,
Bleknade hamnar
Blodet ger färg.

Tystnade tungor
Tala å nyo,
Blickar, som brustit,
Brinna af lif.

I blodiga brynjor,
I blänkande vapen,
Sköldarne däfna
Af korparnes dryck

Vikingar rida
Valhalla-vägar,
Spränga med brak
Öfver bäfvande bro.

Fejad står hallen,
Den härliga höga,
Blixtrande blänker
Brynj-bonad bänk.

Glittrande sköldar
Skimra från taken,
Bommarne falla,
Bryggorna fällas,

Hjälm-klädda rida
Hjörunga-hjältar
In i Den Höges
Heliga hall.

1892.

GUDA-TINGET.

Glödens glans på härden glimmar,
Röken under åsen simmar;
Än är natten lång,
Lyssnen till min sång.
Väna vif och käcka kämpar,
Vänner alla, sluten eder ring,
Och från Brages städ skall falla
Sångens Gleipner länk för länk!
Fast och fager skall hon skalla,
Drapan om de höge gudar,
Kvädet om de starkes fejd.

— — — — — — — — — —

Ofvan djupblå jättehjässa, ofvan Ymers pannas hvalf
Kring de höges domarsäten samlats As och Van
och Alf.
Under urgrå Askens grenar stod de höge Gudars
ting.

Tystnad råder, dyster blickar Asars helga diarring,
Mörk är Tyr, i vrede kramar Fjörgyns ättling Trymes lån,
Sången dött på Brages läppar, full med hot är Gridas son.
Glömda i Den Höges salar stå den glada festens horn,
Och Asynjor alla tysta lyssna från Bilskirners torn.
Som en stormnatt mulen Odin blickar ned från Lidskjalfs stol.
Svärdomgjordad, vapenrustad, trotsigt stödd på Rotas sol
Njärd af Nautun, Vanadrotten ser i ögat skräckens gud.
Fram ur mannaringen stigen Fröjas fader äskat ljud.
(I, som tyden urtidsrunor alla, väl I veten i hvad mål
Gudar ha mot gudar fordom pröfvat brynjotämjarns stål.)
Det är Njord som talar.

Njord kvad:

»Blod på golfvets brynjor blänker,
Röd om Rugners bane runnit
Lodurs goda gudagåfva.

Är den Höges hall ej helig?
Brusar Vimurs våg kring Valhall?
Finnas lejd och lag ej längre?
Eller dömde domarringen Angurbodas död?"
Vapenglada Varners klingor bifall slå mot Hates sorg,
Men med mulen panna stiger härskarn i Bilskirners borg,
Asars far, den galdervise upp att blidka vredgad Njord.
Väl han talar, alla gärna höra på den vittres ord.

Odin kvad:

»Hell eder alle,
Asar och Alfvar,
Vägvisa Vaner
Och väpnade Varner!
Hell äfven dig,
Stormstyrande Njord.
Ej ur Völfvan vällde Viles
Goda gåfva ljum om golfvets
Silfverblanka bädd af brynjor,
Iskallt etter ur den onda
Sprutat svalt om Sindres smide.

Än min höga hall är helig.
Dömt till död har domarringen.
Skulle Ormens onda ursprung,
Gleipners fånges falska frände,
Hon som nedom Narstrands nio
Starka stålhvalf fåfängt stängdes,
Fritt fått gå i Fröjas följe?

Tvenne resor redan röken
Hvirflat blå kring bålets bränder,
Tvenne gånger Gullveig gungat
Öfver Asars vafereld.
Tvenne gånger Tursatärnan
Nedom Nidafjällen Nidhögg
Under vapenhvassa vingar
Burit bort från Gudars gårdar.
Den som fordom fräckt förförde
Brisingsmyckets bärarinna
Att till Valhalls ve och våda
Fresta falska fimbulsånger,
Hon, som gård från gård har gångat
Att i arf åt alla onda
Skänka Sejdens signesånger,
Ren till dubbel död är dömd.»

Teg och såg sig om i kretsen härskarn i Einherjars sal,
Bifall klang från Asars sköldar till Den Höges visa tal,
Kringom tinget redan böljar Geierskaguls blanka korn,
Vapendånets genljud skallar från Valhallas gyllne torn!
Än kring mannaringen Hildurs vapenglada dunder gnyr,
Då till orda drotten tager, han som våg och stormar styr.

Njord kvad:

»Gullveig vet jag hette Gymes gygja,
Ulfvars onda
Ägarinna,
Fast hon Heid och Hyrrokin ock hetat
Ljusa Gerdas
Mörka moder
Här som Frejers fränka bort gått fri.»

Tyst och mörk satt Asars skara, men från Vaner bifall ljöd,
Tills från Lidskjalfs stol uppstigen Härars fader tystnad bjöd:

Odin kvad:

»Ville Varner skona Völvan?
Räknas Rostjofs
Sluga syster
Nu till visa Vaners vänner
Genom Frej den ljuses gifte?

Värst af allt hvad ondt hon öfvat
Akta Asar
Sista sveket,
Då hon listigt lustans låga
Tändt i Beles banes bröst!

Hvem med svekets signesånger
Band den blide
Frejer fjättrad
Vid den ljusa jotunjungfrun
Långt från goda Gudars gård?

Hvem gaf Gyme Gambanteinen,
Klarblå klingan
Runoristad,
Valand smidt till Valhalls våda,
Hamrad full af hat och hämnd?

Hvar är svärdet, Svipdag svängde
Segersäll mot
Viors vapen!
Hur blef borgens bästa bålverk
Gömdt i Jotunskogens djup?»

Gny blef å tinget, klingorna bifall hamra på sköldarnes dånande rand.
Ren till försoning vapenomglänste drotten från Nautun räcker sin hand,
Då utur Vanernas öppnade leder springer i rasslande vikingaskrud,
Sårad af tandkogrets uddiga pilar, regnets och skördarnes bragdrike Gud.

Frej kvad:

»Ve eder, Vaner, viljen I lämna
Utan försoning Asarnes offer?
Svika än alla;
Sonande håfvor
Ensam af Asar äska jag vill!

Bot vi begära, Brynjotingskonung,
Blidkande böter för Jotuna-blodet.

Ingen i Asgard
Vånda må vålla
Vanernas vänner,
Fränkor och fränder till Ingunnar-Frej!»

Så den Smyckeglade, följd af Gandulstormens bifallsdån,
Men från höga diarstenen slungar Fjörgyns starke son
Röstens åskor mot den ljuse Guden, som i Alfheim bor,
Snart till vrede är han retad, Loras fostre, dundrarn Tor.

Tor kvad:

»Vackra vänner
Vaner vunnit,
Fagra fränder Ingunnar funnit,
Dråplig dotter åt Vanheims drottar
Fick Frej för svärdet,
Han fått af Ottar!

Gåfve för Gullveig,
Hatade häxan

Gnistrande guldet Gudarnes barn,
Vore de värda
Skymf att få skörda,
Hån mot de helga
Månde då blifva mänskornas blot.»
Så i vrede Tursars starke bane, höge hammarslungarn,
Men tillbaka Gerdas make kastar hånets pil mot Ljungarn.

Frej kvad:

»Härligt och högt
Är i sanning att höra
För Vaner och Varner
Hur Asarne värna
Att Askurs ätter
Ej smittas af sejdens
Nesliga svek.
Fick Odin afsky
För onda runor
I Hårs hallar
Bland helga Diar,
Eller när Vales fader
Fjärran i Västersalar
Bodde i Billings borg?»

Upp sprang Odin från Lidskjalfs stol!
Asken skälfde, Vidofner gol!
Med vredens flammor i gudabröst
Ropta-Tyr kväder som storm om höst.

Odin kvad:

»Mot ord gaf jag ord,
Mot skäl gaf jag skäl,
Men för hån har jag hot!»
Stridsmolnets blixt glimmande ljungar,
Högsvängda Gugner rasande slungar
Fylkingars fader mot Vanernas led....

1892.

LOKES VAD.

En dag hände att, då Asarne redo till tings, Loke och Brock, Sindres broder, stodo utanför Valhall. Då kvad Loke:

»Gudar ringerike
Nu till tinget rida.
Silfverblanka Bifrost
Skälfver under bördan,
Klar om goda Gugner
Gnistrar ormabädden.
Såg du väl af Sindre
Smidas bättre vapen?»

Brock kvad:

»God är gudagåfvan,
Smidd af drakars glädje,

Godt det märks hvar Valand
Lärt sitt vapensmide.»

Loke kvad:

»Se, hur skeppet skjuter
Framåt mellan skyar,
Balder bättre gåfva
Skänker ej din broder.»

Brock kvad:

»God är gudagåfvan,
Lätt på skyn den glider,
Bättre smidde Sindre
Sol och Månes vagnar.»

Loke kvad:

»Se dock dit där diser,
Dejeliga alla,
Gå i Glasers lundar.
Ypperst bland gudinnor
Tycks mig Magnes moder,
Härligt hufvudlinet

Böljar kring den höga.
Såg du väl af Sindre
Skapas bättre smide?»

Brock kvad:

»God är gudagåfvan.
Vida lyser guldet
Kring Asynjans änne,
Dock af diser alla
Mest af männer prisad
Plägar Mardöll blifva,
Blankt på barmen gungar
Sindres Brisingsmycke.»

Loke kvad:

»Gärna vad jag ville
Om mitt hufvud våga,
Brock, att ej din broder
Bringar trenne smiden
Åt de gode Gudar,
Mera gagneliga,
Än de verk, som Valand
Skänkte Vidres söner.»

Brock kvad:

»Ormens onde fader
Snart tör yfvas mindre.
När i Sindres smidja
Ofvan porten sitter
Bifrostväktarns bane
Naglad fast vid bjälken!»

* * *

Till den evigt unga
Askens helga rötter
Utför bågig brygga
Brock nu månde vandra.

Dit där Sonars safter
Spegla gröna säfven,
Dit där Brisings bäljar
Brusa doft i natten,

Dit där drakars glädje
Sjuder röd i degeln
Ställer dvärgen stegen
Utåt kända stigar.

Midt på gården mötte
Brodern Modins herre,
Gyllne skor han smidde
Fagersvarta fålen.

Sjöng med galdrar goda
Horn och guld tillhopa,
Bjöd på hästens hofvar
Skon att evigt hålla.

Kvad den aldrig svika,
Kvad den aldrig slinta,
Kvad på glatta isar
Skon att aldrig glida.

»Hell dig.» Sindre säger,
»Snar du vänder åter,
Bråda bud du bringa
Tycks från Bures söner.»

Brock kvad:

»Bråda bud jag bringar,
Galdervise broder,

Snart i hand vi hålle
Laufeys ättlings hufvud.»

Sindre kvad:

»Bättre bud ej kan du
Brisings smeder bringa,
Än att Lokes lömska
Hufvud väger lätt på bålen.»

* * *

Log i skägget lögnens fader,
Då till vadet lockad
Bort från Gudars gårdar
Smeden gått i vrede.

Snart i flughamn flyger
Jormunganders frände
Genom Hymers hjordars
Kalla töckengärden.

Knappt till Hela hunnen,
Sindres hammardunder

Jotunfödde Asen
Ljuda hör i natten.

Ren då Gygjeglädjarn
Surrar genom gluggen,
Flyga högt mot himlen
Härdens röda svalor.

Nu i gula glöden,
Öfver guldets floder
Blodig svinhud breda
Brisingsmyckets smeder.

Skinande kring skinnet
Sjuder dvärgaglansen,
»Blås!» nu Sindre säger,
»Galdervise broder.

Blåse bäljens ande
Kraft i ässjans bränder,
Medan jag på härden
Hamrar lif i huden.»

Sindres broder lyder,
Väldigt brusar bäljen,
Högt i luften leka
Lågor svafvelblåa.

Skinnet skälfver under
Galdersjungen hammar,
Ren ur glöden reser
Galtrygg sig på härden.

Fåfängt Farbauts ättling
Flög kring Brock vid bäljen,
Fåfängt smeden stingar
Sigyns sluge make.

Brock kvad:

»Sök ej handen stinga,
Hård är dvärgahuden,
Andra lister Loke
Välje för att lyckas!»

Sindre hejdar hammarn,
Hög ur härden stiger

Smidd af goda guldet
Frejers Gullinborstr.

Nu i degeln Dvalin
Gjuter drakars fägnad.
Rundt kringom den makar
Mimers ättling kolen.

Sindre kvad:

»Brådt du må nu broder
Röra bäljestången,
Skall vårt verk bli värdigt
Viors makas lockar.»

Brisings broder lyder,
Högt kring bäljen flamma
Öfver ässjans bränder,
Eldar gula, röda.

Kringom smeden surrar
Lopt på snabba vingar,
Snart på halsen sitter
Svadilfares maka.

Brock kvad:

»Fast mig Byleists broder
Hvasst i nacken biter,
Härdens lungors ande
Ej han lyckas hejda!»

Nu med tången tager
Sindre Tritjas smycke,
Ringedryparn Draupnir,
Upp ur svalnad degel.

Till det sista smidet
Blåblankt stål på härden
Lägger Nornors frände,
Vise Njarasmeden.

Sindre kvad:

»Dubbelt hårdt nu drage
Dvalins starke broder
Brisingsmedjans båda
Galdertunga bäljar,

Om ej evigt ypperst
Nikars spjut skall aktas,
Vidtbesjungna vapnet,
Valand skänkte Tritja.»

Brisings broder lyder,
Väldigt bäljen suckar,
Åter lågor leka
Högt i kalla luften.

Dvärgastålet smides
Ej med hammarn, Sindre
Öfver Gudagåfvan
Kväder fimbulgalder.

Ren det röda järnet,
Väckt af runosången,
Sig på heta härden
Skapar till en hammar.

Kjalars ovän kretsar
Kringom bäljedragarn,

Smed i svettig panna
Sticker Balders bane.

Ögonbrynen bister
Fåfängt Bere rynkar,
Ren i ögat rinner
Svärdens dagg den röda.

Då af blodet bländad
Etterfyllda bromsen
Sotig smed med handen
Slår från sargad panna.

Sindre kvad:

»Föga har nu fattats
Att jag fåfängt sjungit
Goda galdersånger
Öfver Gudaskänken.

Ej så kort på Jotunkrossarn,
Om mig bäljens kraft ej svikit,
Skulle skaftet blifvit danadt.

Ej på nytt kan verket skapas,
Dock när Magnes fader Mjölner
Pröfvar, Mimers söner prisa
Skall han, om han vapen vet att skatta!»

Öfversättning af

Eyvindr Skáldaspillirs.

HÁKONAR-MÁL.

andul och Skagul
Gautatyr sände
Att kora bland kungar
En ättling af Yngve,
Att gästande Odin
I Valhalla vara.

De Bjarnes broder
I brynja funno.
Bland flygande fanor
Stod Nordmannafursten;
Svärdklingor sänkas,
Spjuthafvet svallar,
Högt ibland sköldar Hildur är höjd.

Halögar, Holmrygar
Härbudet kallar,

Ädlingars bane
Drager i örlig;
Vågorna spegla
Vikingavapnen.
Gifmilde fursten
Följer på färden Nordmannahären.

Klingande brynjan
Kastar i gräset
Hersarnes höfding;
Härmännens krafter
Kungen vill pröfva,
Innan till fejden
Frimodig furste
Rike att värna går under guldhjälm.

Svalt biter svärdet,
Som drotten svingar,
Det Kjalars kläder
Som vatten klyfver.
Där brytas broddar,
Där bräckas sköldar,

På hjältars hjässa
Af svärden klyfvas de blanka hjälmar.

Bland skälfvande sköldar
Skinande klingan
Trampar med järnfot
På Nordmannahjälmar.
Strid står på holmen,
Strålande vapnen
Drottarne döpa
Drypande röda i rykande blod.

Blodigt i såren
Baneldar brinna,
Långbårdar lura
På kämparnes lif.
Blodstrålar spruta
Om svärdens spetsar,
Om kampåror strömma
Blodfloder strida på Stordarfjären.

Vilda hvirfla
Skaguls väder,

Brottas under
Blodigt himlabryn.
Kring skölden sjunger
Ur Odins skyar
Ett yr af pilar,
I leken lifvet
Af fylkad skara fick mången låta.

Satt sårad Drotten
Med svärd ur skida,
Med skölden klufven
Och brusten brynja.
Blek hären bidar,
Då korad konung
Af höge gudar till Valhall kallas.

»Ökas däruppe,
Asarnes ledung.»
Lutad mot lansen
Gandul nu kväder,
»Då Hakon hinner
Med goda härmän
Till Härars fader i gudars hallar.»

Vikingen hör hur
Valkyrjorna hviska
På fradgande fålar.
Hugstore fursten
Hjälmklädda jungfrun
Gifver nu svar.

Konungen kväder:
»Illa du korat,
Spjutbärarinna,
Bättre mig borde
Asarne unnat.»

»Vi striden vände
Som helst du velat;
Som segerherre
Du sårad sitter,
Din banes fylking
Fått rymma fältet.»

»Rida nu vi skola»
Kvad den rika Skagul,

»Öfver Gudars gröna ängder,
Roptatyr förkunna
Att en frejdad furste
Gästar snart hans hallar.»

»Hermod och Brage,»
Härfader kväder,
»Dragen att möta
Dråplige drotten,
En korad konung
Jag hör nu komma
Med hird och härmän
Hit upp till hallen.»

I blodstänkt brynja
Ur kampen kommen
Nu Drotten kväder:
»Till onda öden
Oss Odin korat,
Och afvogt synes
Den Höges sinne.»

»Dig, Jarlars bane,»
Så Brage kväder,
»Einherjar alla
Välkommen önska.
Du bröder åtta
Här inne äger.»

»Vapnen våra,»
Kvad gode kungen,
»Vi må behålla,
Till svärd och brynja,
Då striden stundar,
Blir godt att gripa.»

Nu bäst sig visar,
Hur väl han ärat
Med blot och böner
De gode Gudar;
Af Asar alla
Som vän han hälsas
I Valhalls hallar.

Väl lyckligt lottad
Den kung må kallas,
Som slikt ett sinne
De gode Gudar
I gåfva gifvit.
Hans år må evigt
Af alla prisas.

Förr Fenris fjättrar
I stycken falla,
Än jämngod hjälte
Skall Midgard gästa . . .
Nu dö hans fränder,
Hans gård förfaller,
Snart öde ligga
Båd land och län.
Sen Hakon dragit
Till Hedna Gudar
Är mörkt för mången!

1892.

II.

SMÄRRE DIKTER.

Völuspá.

n sång har genom åldrar gått
Från fäderns stolta dar.
Om Asken, som af urtid stått
Och Valhall i sin krona bar.
Om hämndens svärd af Tjasse smidt,
Om Segerdisers vilda ridt,
Om Hild och Trud, om Mist och Rist,
Om Viors djärfva äfventyr,
Om hur det lyckats har till sist
För Farbauts son Solsköldens Tyr
Att dra till Helas sal.

Än sjöng hon som en vaggsång mild
Om Brisingsmyckets silfverglans,

Sjöng om Asmegirs glada dans
I Mimers helga lund.
Än kvad hon som en höststorm vild
Om Fimbulvinterns tid,
Om Narstrands plågovärld,
Om vapenhvirflarn Slid
Och Mjölners kamp mot Valands segersvärd.

Om Folkvagns loft, om Lidskjalfs stol,
Om Gunnlöds mjöd, om Lokes vad,
Hur Rugners hen i stycken sprang,
Om allt hon höga sånger kvad!
Som Skaguls ormars hugg mot Rotas blanka sol
Ur helga galdervisan klang
Ett eko djupt i folkens bröst,
Ett återljud af fordna striders gång,
Af vapnens brak, Germaners sköldesång
Och härars faders siarröst.

Den sagokrans af fornrödt guld
Än Saga kring sin tinning bär,
Så mången runa ristat Skuld
Om fordna bragder där.

I kransens midt en stjärna är,
En pärla glänsande och klar;
Den stjärnan ingen släcka må,
I stycken springer kransen då.
Ej söke någon pärlan ta
Ur guldets klara famn,
Ty Eddan är den kronans namn,
Och pärlan heter Völuspá!

1892.

Skalden.

Han tömde hornet, den unge skald
Och grep i harpans strängar,
Då tystnade gillets sorl och glam
I festliga dryckeshallen.
Med väntan drotten sig lutar fram
Och lyssnar stödd emot högsätstam,
Och kvinnorna tiga på pallen.

Nu stiger drapan ur höghvälfdt bröst
I takt med gyllene strängar.
Hon väfs af fjättrade stormars brus,
Af vilda, skummande vågor.
Och skalden fattas af Suttungs rus,
Det flammar ur sången ett blåhvitt ljus
Af Hildurs strålande lågor.

Han sjunger om lansarnes böljande korn,
Om gråklädda, fylkade härar,
Om drakar plöjande rödsköljd fjord
I Kjalars hvinande skurar,
Han sjunger om strider på haf och jord,
Som sköldbrak åskar hans drapas ord,
Som Gunnas skrällande lurar.

Nu sången stiger på Bifrosts bro,
Den dånar för hästarnes hofvar,
Och norrsken flamma på himlens hvalf,
Och Heimdall hälsar från tornet,
Då hjältar rida med brak och skalf
Till Härars fader i Valaskjalf
Att tömma skummande hornet,

Och sången tystnar, än mängden lyss
I andlös, bäfvande tjusning,
Så spritter den till ur drömmen väckt,
Och bifallets sorl det stiger
Likt stormens brusande, första fläkt,
Och gyllne hornet blir sångarn räckt,
Men skalden står tyst och tiger,

Han står i hallen på harpan stödd
Och dricker bifallssorlet . . .

Hell Gunnlög, Hell!
Fast röfvaren tar din mö
På Islands snöiga fjäll,
Fast Nornan dig korat att dö
I striden ung,
Hell Gunnlög, Hell!
Förmer än jarl, förmer än kung
Du hyllas af alla i kväll.

Nu dricker du skald uti fulla drag
Det dyra, det heliga mjöd,
Som Suttungs dotter åt Nikar bjöd,
Ty hjältars jubel och tärnors tår
Är skaldedrycken, där kraft du får
Till större, till stoltare sånger.

1893.

Stjärnskottet.

tjärna som brann,
Lyste och svann,
Underbar makt
Sagan förlagt
I den flyktiga stund,
Du mot dunkelblå grund
Mellan sferernas hus
Drar din strimma af ljus.
Stjärna mig gif:
Bragdstort ett lif,
Famna en älskad mö,
Krönas i segerkrans,
Stråla i stjärneglans,
Sjunka i blodig sjö,
Slockna som du och dö.

1892.

Arktikern.

Han sitter ensam vid lampans sken
I tystaste midnattstund,
På kartan går passarn med stela ben
Och mäter upp grad och sekund.

Den väg han tar i ett enda steg,
Den kostade tårar och blod,
Den kräfde veckor af ve, den väg,
Den brutit de käckastes mod.

Nu stannar passarn vid prickadt streck,
Där bortom är okändt land . . .
Hans panna rynkas i djupa veck,
Om passaren knytes hans hand.

Där bortom kartan är blank, är tom,
Som polernas snö så hvit,
Där var det den klingade, ödets dom:
»Härintill, men ej längre än hit!»

Nu tager passarn ett jättesteg!
»Här vända till hån och skam?
Nej, döden hellre, här går min väg,
Här vill, här måste jag fram!»

Han ser sitt fartyg i isen stå
Med fast upptimrade bord,
»Till polen skall det med strömmen gå,
Med isen den drifver mot nord!»

Snart lampan slocknar och dagen gryr,
Han somnat trött i sin stol,
I drömmen ännu han norrut styr
Med strömmar och is emot pol.

1890.

Hemlängtan.

pp hän emot söder,
Där höstsolen glöder
På drufvornas guld!
Än yppig och huld,
Naturen utbreder
Kring byar och städer
Sin grönskande skatt.
Än svalkande natt
På dagsljuset följer
Och lundarne höljer
I skymningens flor.

— — — — — — — — —

Hell saliga länder med skymning och natt,
Med måne af silfver och tindrande skatt
Af tusende blixtrande stjärnor.

Spetsbergen 1890.

Elementen.

H.:

Jag, materiens äldsta dotter!
Ur dess rika skaparsköte,
Solars daning,
Snillets aning
Såg mig född i urtidsgryning,
Kanske Urmaterien själf.

O.:

Dold i bergets dunkla sköte
Jag metallers blanka släkte
Mäktigt kufvar,
Girigt rufvar
Sen i djupet jag på skatten
Gömd i malmens dunkla dräkt.

H.:

Ur den heta kromospheren,
Ur Coronans blekblå skimmer
Mina röda
Lågor glöda,
Ringla, hvirfla hundramila
Ut i rymdens mörka natt.

O.:

Ætnas röda lavaflammor,
Parserns sekelgamla låga
Minsta gnista
Skulle mista,
Om min heta fläkt ej närde
Evigt, evigt deras brand.

H.:

Rundt om gröna jordens länder
Jag i djupblå bölja brusar.
Undas moder,
Mina floder,
Skog och lundar svalt omarma,
Glittra klart i daggens tår.

O.:

Jag ger lif åt blomsterbädden,
Jag i blodets purpurfloder
Het omkväller
Ganglieceller,
Som i djupa tankars dallring
Bäfva vid min andes fläkt!

Båda:

Än vi nära,
Än förtära,
Än som våg
Och än som flamma
Skiftande och dock desamma!

1890.

Spetsbergen.

ångt fjärran i Norden, där höststormen gnyr,
Där höjer en kust sig ur brusande sjö;
Den höljes i snö,
Där blommorna dö,
Och vinddrifven svala fast döende skyr
Att landa på fasornas ö.

Ej sjunker där natt öfver brusande haf,
För veckor på fästet är dagstjärnan satt,
Och de hvitnade ben
I dess blekande sken
Bortmultna, förglömda i vidöppen graf,
Omklingad af måsarnes skratt.

Först då mörker och köld öfver vatten och land
För månader dragit sin pell,
Och den lågande sol
Vid den ödsliga pol
Sjunkit ned bakom himmelens sydliga rand,
Blir det natt öfver dalar och fjäll.

Då är mörker och köld, och ur isande skyn
Nedhvirflar den yrande snö.
Blott norrskenet står
Med flammande hår
Uti lågande ring kringom himmelens bryn,
En ram värdig fasornas ö!

Spetsbergen 1890.

Astronomisk dröm.

(Fritt efter Uranie.)

Såg jag vandra i glans på nattliga fästet,
Blickande mildt på en slumrande jord,
Stjärnors tindrande här.

Hjärtat, klappande högt i bäfvande aning,
Längtade sväfva i blånande rymd
Hän mot strålande ljus!

— — — — — — — — — — — —

Jorden höljes i moln,
Molnen sjunka i natt;
Klar blir stjärnornas glans,

Tätare står deras här.
Rymden lågar af eld;
Anden sväfvar i ljus
Själf en dallrande våg.
Solens flammande klot
Svinner, en stjärna själf,
Ren bland stjärnornas tal.
Rymden är strålarnes väg,
Svindlande snabb deras färd;
Sekler ila de dock
Fram genom ändlösa rum.
Hell dig, aningens mål!
Hell dig, rymdernas ö,
Världomhvirflade sol!
Ej din lågande eld
Bränner öknarnes sand,
Mildare strålar ditt blå,
Azurskimrande ljus
Öfver saliga land,
Där mot gyllene kust
Häfver glimmande haf
Vågor af blank merkur.

— — — — — — — —

Mörkblåa lundars
Suckande kronor.
Skugga en Pactol,

Som mellan bäddar
Blå af safirer
Brusande hvälfver
Gyllene våg . . . .
Ljuft i elysiskt
Lockande skymning
Under de täta
Kronornas lazur
Saliga sväfva
Härliga väsen,
Andar af ljus.
Silfrade vingar,
Glitterbeströdda,
Skimrande bära
Genom zefiren
Ljusa, eteriskt
Lätta gestalter
I dallrande flykt. — —
Härliga sånger,
Vingarnes susning,
Tolkande mäktigt
Saliga andars
Jublande fröjder,
Smäktande stiga
Ljuft emot skyn: — —
»Lämna Materiens

Tyngre Atomer,
Skaka de mörka
Tyngande bojor
Hatfull hon smidde,
Nesligt att fjättra
Anden uti! — —
Ut i de vida,
Gränslösa rymder!
Stjärnornas skaror,
Hvälfvande solar
Tråda där dansen,
Lågande banor
Kometerna gå. — —
Gränser och murar
Känner ej rymden,
Inåt och utåt
Jublande anden
Finner ej hinder,
Fram kan han stråla
Dallrande fritt! — —
Rymden har frihet,
Rymden har tomhet,
Där är Nirvana,
Andarnas hem! — —

1890.

Lycksalighetens Ö.

rött jag är vid långa striden,
Onda öden, gärna vriden
Segerkransen ur min hand.
Söka vill jag Lyckans land.
Vänner sägen,
Hvar går vägen,
Vägen till Felicias ö?

»Uppför fjällets branta stalper,
Öfver gletscher, öfver alper,
Genom öken,
Töcken,
Öfver land och sjö
Slingrar vägen till Felicias ö.

Svår är färden, stormar rasa,
Böljor ryta. Natt och fasa
Dölja sagans land.
Sök ej hamn!
Flickans famn,
Bägarns rand
Locka med rosensnaror,
Snärja i dolda faror.
Fall.... och öfver sjö
Aldrig styr du till Felicias ö.

Hjälten, som Valkyrjor kalla
Upp till stålande Valhalla,
Forskarn, som vid polen
Midnattsolen
Stråla ser på evig snö,
Veta vägen till Felicias ö.»

1892.

Längtan.

Sångmö räck mig än en gång din hand
Och för mig bort från mörka heden,
Långt från Materiens töckenland
Till Diktens fjärna stjärnestrand,
Min barndoms drömda Eden.

Upp genom moln och genom eld
Till fäderns svunna sagoländer,
Där än i pinieskuggad däld
Kyteres ättling tänder
Med silfverbågen i sin hand
Bland lekande Chariters flockar
Sin moders altarbrand,
Och Delios än från lyran lockar
En sång om hjältedåd vid Ilions fall.

— — — — — — — — — — — —

Ja för mig dit min ädla häst,
Flyg på den väg du känner bäst,
Sträck ut! Sträck ut, min fåle god!
Till sångens land, till diktens dal.
I kött och blod
Mig väntar där
Mitt Ideal,
Och i en kyss hon löser skönhetens myster.

1893.

Till Henne.

Ej glansen af alla de tindrande ljus,
Som kretsande fjärran med silfver beströ
Mörklockiga Nattdisens höghvälfda hus,
Ej glöden af Mundelförs lågande mö,
Då skakande strålkronans gyllene krans
I rodnande öster kring glittrande våg,
Med vrenskande spannet i ljus och i glans
Hon kör öfver fästet i segrande tåg,
Kan gifva en bild af min tärnas behag;
Guldlockiga dis uti Sessrymners sal,
Valkyrjor, som fröjden Einherjarnes lag,
Ej skalden mot er ville byta sitt val!

1892.

Till Henne.

Upp skaldeharpa än en gång!
I salig gudafröjd
Från helga Diktarbergets höjd
Ditt pris jag sjunger segersäll.
O, att du stått på Idas topp
I skaldbesjungen kväll,
Kring Priams stolta stad ej brann
Då vilda lågors krans;
Ej af Pelidens snabba spann
Då släpats Hektors kropp;
Så mången hjältes hjälm och lans
Ej gömdes i Skamanders lopp!
Den höga själf, som marmorkall
Sett härars och nationers fall,
Strålögda Pallas, från hvars arm
Ægiden brann i stridens larm,

Och hon, som på Olympos' krön
Stolt vid Kronidens sida bar,
Allhärskarmaktens stjärn-thiar,
Ej jämte dig sökt pris som skön.
Kytere minns! När skalden drog
Till dig från Wartburgs sångarsal,
Var ej din gudaskönhet nog
Att täfla med Elisabet!

1892.

Rendez-vous.

agga, lätta julle, vagga
Öfver Solöfjärdens våg!
Skulle storm med skum och fragga
Spärra än vårt tåg,
Fram vi måste ila
Utan rast och hvila
Öfver dunkel sjö,
Hän mot Tynningö!

När där bort vid himlaranden
Midt i stjärnors silfvertåg
Månen öfver Vermdölanden
Blickar utåt våg
Väntar hon i lunden,

Vänligt vinkar herdestunden
Mellan björk och al
I den gröna sal!

Stanna, lätta julle, stanna,
Stanna tyst i strandens rör!
Kom till stranden Anna; Anna
Dina steg jag hör!
Sök mig ej med list att locka,
Hjälp mig hellre här att plocka
Smultron under snön,
Jungfru Tusenskön!

Fåfängt du däruppe smyger,
Gör din gång förgäfves tung,
Fras jag hör af klädningstyger
Emot ris och ljung!
Lätt i natten jägarn känner
Uti skogen sina vänner
Stig från kullens krön,
Jungfru Tusenskön!

»Skogen tusen öron äger,
Ropa ej så högt mitt namn!

Harald, hör då hvad jag säger!
Hällre i din famn
Kom och slut din trogna tärna;
Här i skogens dunkel gärna
Lyssnar till din bön
Jungfru Tusenskön!»

1892.

Midnattsol.

Är det dag, är det natt?
Knappt vi veta det mer,
Sen länge vi stjärnor ej sett,
Men skuggorna falla så långa mot syd —
Det är natt i min fädernebygd.

Uti fullmånens sken
Badar Mälarens strand,
Kanske sitter hon där i sin båt,
Kanske vaggar den lätt på den silfrade stråt,
Eller ligger bland säfven vid land.

Ur det speglande djup
Hon med fingrar af snö

Plockar näckrosor upp ur det blå,
Kanske häfver en saknadens suck hennes barm,
Kanske tindrar i ögat en tår.

Dit där björnarne gå
I sin eviga ring
På den nordliga himmelens blå
Månd' hon kastar en blick, månd' hon tänker på mig
Häruppe vid isande pol?

Ack, hur gärna jag for
Från ditt eviga sken,
Du midnattens ensliga Sol!
O, hur gärna jag såge som fordom en natt
Med de tindrande stjärnornas ljus!

O, min tillbedda vän,
Att jag sutte hos dig
Där hemma på glittrande sjö,
Att den tindrande dagg ifrån
Kindernas vår jag fick kyssa på älskande mö!

Då, du midnattens sol,
Fick du vandra för mig
Uppå fästet evinnerlig tid,
Ty när skuggorna falla så långa mot syd
Är det natt i min fädernebygd!

Spetsbergen 1890.

Fallet.

ellan smärta palmer sjuda
Hvita vågors silfverband,
Brusande kaskader ljuda
Emot klippans mörka rand.

Trojas stolta hjältar fladdra
Uppå vingar af azur,
Medan papegojor pladdra
Uti kronornas lazur.

Hvad skall fallet heta? . . .

Tvekan skall ej blifva lång!
Hon, min svaneljusa vala,

Som mig väckt ur barndomsdvala
Först till forskning och till sång,

Hon, som bjöd mig veklig hvila
Byta emot storm och strid,
Som mig dref mot bragd att ila,
Ryckt ur dådlös hembygds frid!

Hon mig vigt till forskarkallet!
Stället bäre *hennes* namn!
Efter henne hete fallet,
Brusande i skogens famn!

Ja, brusen vågor, brusen!
Rusen mot hafvets famn.
Pinapalmer susen
Hennes kära namn.

Fradga hvita bölja,
Skölja skall du Skandiens strand,
Gärna jag dig följa
Ville då till Nordanland!

Skall du henne smeka?
Leka få med lockens guld?
Kan du ej beveka
Trotsig mö att bli mig huld?

Suriname 1891.

Aftondröm.

olen vattnar sina fålar
Ren vid Stilla hafvets strand,
Och Hesperos purpurmålar
Skogsomkransad himlarand.

Västan dör i Kungapalmens krona,
Sabacouroun[1] ropar på sin hona,
Och ur kärrets bamburör
Stiger gäll cikaders kör.

Dunklet växer, aftonvinden tiger,
Delia nytänd silfverchar bestiger,
Natten fästet stjärnbestänker,
Canopus i söder blänker,

[1] Tigrisoma brasiliensis.

Arctos på sin kalla ban
Stiger upp ur ocean;

Anden tidens kopparbojor hånar,
Hemsjuk sångens stjärnevingar lånar;
Hippokraines gäst på snabba vingar
Skalden genom etervågor svingar
Öfver nattomdunklad jord
Ljussnabb emot fjärran Nord.

Söderns ljumma fläktar svinna,
Röda norrskens-flammor brinna,
Nordanstormen jagar hvita flingor
Kringom springarns blanka silfverbringor;
Mellan molnen Kassiopeas bloss
Ren från zenit tindra öfver oss.

Granar, lika hvita andebrudar,
Stå i rimfrostglansbestänkta skrudar,
Drifvan hvita silfvertäcket breder
Öfver stigen, som mot hemmet leder,
Och uti ett haf af ljus
Stråla Mälarstadens hus.

Ack, den vilda brand, mitt hjärta bränner,
Är ej trängtan efter hem och vänner;
Ej att återse min hembygds dalar,
Ej att gästa fädrens höga salar,
Ej af längtan efter välkänd strand
Drefs jag hit från fjärran himlarand!

Efter henne blott jag evigt trängtar,
Ständigt, ständigt efter henne längtar,
Längtar som till källan trötte jägarn!
Eja! Öfver sköna stjärnespeglarn,
Öfver vinterfrusen Mälarsjö
Stormsnabb sträck till skaldekorad mö!

Rummets, tidens sista skrankor svinna,
Vän som Kypros' sköna huldgudinna,
Då hon sväfvar från Olympens zoner,
Ser jag hvirflande vid valsens toner
Genom festligt ljusomstrålad sal
Henne, drottning af den ystra bal;

Henne! Henne vid en annans sida!
Upp Gorgonides i rymder vida!

Låt oss kapp med nordanstormen rida!
Snabba, snabba nattens stunder skrida
Bort i söder, bakom himlarand
Vänligt vinkar palmbeskuggad strand.

Hän mot söder! . . .
Ned i hafvet lik en sårad örn
Sjunker sjustjärnsmyckad himlabjörn,
Stormens sista issuck dör,
Och ur höga kungapalmens krona
Stiger gäll cikaders kör.

Suriname 1892.

Den sista till Henne.

Ren står min sällhets himmel röd
I sjunkna solars purpurglöd,
Men än i sista skymningsstund
Ur skuggan af min lagerlund,
Där Diktens skyar bredt sitt flor,
Omsusad mildt af minnens kor
Jag sjunger dig en sista gång,
O, tärna hör!
Snart sångarn dör,
O! Hör! O! Hör hans svanesång!

Ett barn jag var, på tidens våg
Jag styrde ut med eldig håg.
Mig tycktes dagen härlig gry,
Ur österns klara purpursky

Kom morgonvinden sval och huld,
Och vågen lyste klart af guld.
Det bar mot Hoppets sälla ö,
Så vårligt skön
Kring kullens krön
Låg lund och pärlesjö;
Då såg jag dig. — —

Som fjärilen rosen
Omsväfvar berusad,
Som jorden omkretsar
Sin strålande sol,
Nu drömmarne flögo
Från skymning till gryning,
Från gryning till skymning,
Med dig till sitt mål!

Förgäfves på harpan
I trånande sånger
Min kärlek jag tolkat,
Ditt hjärta jag tiggt.
Förgäfves! Förgäfves!
Ej böner beveka,
Ej sångerna röra
Den trotsande mön!

För evigt! För evigt! Nu vik ur mitt sinne,
Af dig, du mitt enda, mitt härliga minne
Snart intet står åter!
Dig allt jag förlåter,
Dock tyst jag begråter
I natten dig än!

Fast rullande åren
Läkt svidande såren,
Den ångande våren
Skall aldrig jag se!

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET - UMEÅ

M. förf. ded.
2:—

Tryckt i 150 exemplar.